

OXFORDS MØTE MED TRONDHEIM,

da friske, freidige mennesker
fortalte om sin forvandling.

*Advokatens og redaktørens
„bekjennelser”*

**Og hvad gruppens eneste trønder,
Gunnar Maske, hadde å si.**

Igåraftes begynte Oxford sitt arbeide i Trondheim, ved et møte i Britannia som biskop Støren og frue hadde innbudt til og hvor 2—300 kvinner og menn var tilstede. En rekke av bevegelsens ledere talte, og alle de tilreisende, utlendinger og nordmenn, stod tilslutt op etter tur, sa sitt navn og hjemsted og noen ord om hvad de anså som sin oppgave under opholdet her i byen. Det var friske, freidige mennesker alle sammen, de hadde som regel et smil på leben og lykke lyste ut av deres ansikter både i samtaler og under de vidnesbyrd de avla for hele forsamlingen. Det hele virket umiddelbart tiltalende også på dem som ved denne anledning for første gang overvar et Oxfordmøte.

Hvem var så tilstede?

Det var for det første flere av byens og omegnens prester, vi så domprost Haugsøen, prost Castberg, sogneprestene Sæbø og Alf Hauge (Børsa) og res. kap. Fjellbu, videre bl. a. borgermester Kobbe, grossererne Erling og Eyvind Jenssen, kjøbmann Olaf Dahl, bokhandler Brun, overlærerne Henmo og Lien, skibstilsynsmann Wisløff, konsul Chr. Anker Bachke, disponent Gæver, ingeniør Gunnar Brønne, konsul Chr. Holst, oberst Frisvold, major Nordlid, overrettssakfører Ørnulf Lindboe, rektor Bjørge, general Bruusgaard, ingeniør Rogstad, konsul Kjeldsberg, Studentersamfundets formann Oftedal, direktør Reidar Brekke, bygningssjef Stabell, stadsingeniør Thesen, apotekerne Nissen og Hirsch, mange med fruer.

Biskopen ønsker velkommen.

Møtet holdtes i hotellets store spisesal, hvor biskop Støren og bispinnen tok imot og hvor den første presentasjon fant sted. Da alle hadde tatt plass, trådte biskopen frem og takket på Oxfordgruppens vegne dem som hadde fulgt innbydelsen, nemlig de aller fleste som hadde fått den. Gjestene var innbudt forat de kunde få høve til å stifte bekjentskap med gruppens medlemmer, og biskopen håpet dette første møte vilde føre til at bekjentskapet vilde bli styrket i de dager, da gruppen kom til å opholde sig her i byen. Biskopen henvendte så på engelsk noen ord til utlendingene og gav uttrykk for sin glede ved det gruppen hittil hadde utrettet både i vårt land og forøvrig verden rundt. Han ønsket Guds rike velsignelse over dens virke også i Trondheim.

Nu trådte Mr. Hamilton frem, han som er lederen for det lag som skal arbeide her. Han er en mann i sine beste år, snakker lett og går ikke avveien for en spøk. Advokat Erling Wikborg fra Oslo er en ypperlig tolk. Mr. Hamilton takker først biskop Støren og frue forat de har fått sammenkomsten istand, det skal ikke være noe møte, sier

MARS 1935

han, bare en introduksjon. Han forteller om bevegelsens start som fant sted i hans egne værelser i Oxford i 1921, og om hvad den har betydd for ham, og gir så ordet til advokat Wikborg som med en gang kommer i kontakt med tilhørerne.

En advokats «bekjennelse».

Alle lytter spent til de «bekjennelser» advokaten gir. Han tilhører intellektuelle kretser, sier han, hadde fått alt et menneske kunde begjære, tok tidlig sin eksamen og blev tidlig gift, fikk en god forretning og et deilig hjem. Allikevel blev livet kaldere og kaldere for ham. Han var kynisk og kritisk overfor alt og alle, men hevet ikke en finger for å være med å gjøre samfundet bedre; jeg satt makelig i min stue og kritiserte andre, hadde altså en helt negativ innstilling, sier han. Religiøs trang hadde jeg ikke, og hadde aldri vært på noe religiøst møte før et av Oxfordgruppens i Calmeyergatens misjonshus, Oslo. I mitt liv hadde jeg riktignok hatt nederlag, ja ikke slike som sås utenpå, jeg hadde en fin fasade. Andre overvant sine nederlag, jeg forstod det måtte være en guddommelig kraft bak. Jeg blev trukket til Oxfordfolkene som jern til en magnet... Jeg blev stadig mere grepet. Mens jeg før ikke hadde følt lyst til å motstå fristelsene, våknet det nu en brennende trang i mig til å overvinne dem og til å leve et liv med Gud. Så måtte jeg overgi alt som var mitt, til ham, og tilsist kunde jeg si i full ærlighet og lykke: Skje din vilje og ikke min!... Jeg måtte bekjempe de konkrete synder som jeg så i mitt liv, og jeg vant hel frihet og en lykke jeg aldri før hadde kjent. Det virket i mitt

hjem, overfor min kone og mine barn, vi hadde intet å skjule for hinannen. I min forretning hadde jeg før arbeidet med det som skilte menneskene, nå forstår jeg at det er meget mere som binder dem sammen. Jeg fikk også lov å være et redskap i Guds hånd til å hjelpe andre til å bli mennesker fylt av Kristus.... Vi står nu ved et tidskifte, da materialismens makt brytes og åndskraften setter inn. Må hver og en av oss begynne med sig selv!

Efter advokat Wikborg talte hr. og fru Wood fra Aberdeen, amerikaneren Jean Barker, sydafrikanerne Donald Mackay og George Daneel (den siste berømt fotballspiller), skottlenderinnen fru Stuart Sanderson, noen med hr. Wikborg som tolk, andre med redaktør Ramm.

Redaktør Ramm om sin omvendelse.

Og så talte hr. Ramm der som hr. Wikborg i høi grad fengslet tilhørernes oppmerksomhet. Også han avla «bekjennelse», d. v. s. han fortalte om sitt liv før Oxford grep ham og etterpå. Under Høsbjergmøtet fikk han et sjokk som gav hans liv en helt ny retning. Gud krever hel ærlighet — jeg tenkte på visse dokumenter som leveres i slutten av januar — han krever renhet, jeg tenkte på bøker jeg hadde stående i min bokhylle og andre lignende jeg hadde lest — han krever uselviskhet og kjærlighet, jeg tenkte på et intenst hat jeg næret til et menneske. Jeg forsøkte å slippe å omvende mig — et moderne menneske vil jo ikke la sig frelse. Så bad min venn av Oxfordgruppen for mig, jeg vet tilslutt intet annet, sa han. Og så hendte det vidunderlige. Isen smeltet i mitt bryst, og jeg brukte det lille jeg hadde igjen av vilje, og sa til Gud: Ta mig! Og han tok mig i samme øieblikk....

Den eneste trønder....

Derefter presenterte en rekke av det tilreisende lags medlemmer sig med noen ord. Blandt dem var Albert Lunde, legpredikanten som for 30 år siden reiste en sterk vekkelse i Oslo, Sigmund Mowinkel, den før så radikale teologi-professor ved universitetet i Oslo, og hans frue, videre fru advokat Nicolaysen og statsminister Hagerups datter, fru dr. Krohn og hennes sønn student Krohn, Oslo, en rekke mannlige og kvinnelige studenter fra Oslo, en gymnasiast fra Stabekk, mange utlendinger og så tilslutt en eneste trønder, hr. Gunnar Maske, som sa: Oxfordbevegelsen har gitt mitt liv innhold, og jeg er kommet til Trondheim for å fortelle også andre hvilken lykke det er å gi sig over til Gud.

Så sa biskopen noen avsluttende ord, og møtet var forbi. De fremmøtte tilbragte ennu en times tid sammen ved en kopp te og et stykke smørbrød.